

zástavní právo strany žalující stalo účinným, čímž teprve bude lze zjistiti, v jaké výši vznikla žalující straně pohledávka proti straně žalované z důvodu § 308 ex. ř.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Žalobkyně sama v rekursu zdůrazňuje, že se její žaloba zakládá výlučně na ustanovení § 308 ex. ř. a že věc jest posuzovati jen s tohoto hlediska. Jsou proto zbytečné její výklady o významu posledního odstavce § 301 ex. ř. Napadenému usnesení vytýká stěžovatelka nesprávné právní posouzení věci, ale prohlašuje zároveň, že souhlasí s právním názorem odvolacího soudu, že jest činiti rozdíl mezi zálohami na budoucí plat a mezi platem předem vybraným. Odvolací soud správně vložil, že, bylo-li F-ovi služné vyplaceno na několik měsíců předem, nemohl F. po tu dobu, po kterou mu bylo zapláceno, na žalované firmě za práci nic požadovati a že tudíž ani žalobkyně nemohla po tuto dobu požadovati na žalované jako poddlužnici placení z důvodu zabavení služebních platů. Tento názor není v rozporu s rozhodnutím čís. 9171 sb. n. s., v němž bylo uvažováno o pohledávce ze záloh na plat, nikoliv o platu předem vybraném.

Čís. 11808.

Nároky na náhradu škody proti obci v Čechách, spočívající na veřejnoprávním podkladě opomenuté povinnosti, uložené obci zákonnou místní policií, nemohou býti uplatňovány pořadem soukromého práva, dokud příslušný politický úřad nerozhodl o právním důvodu náhradní povinnosti. Tím, že obec dobrovolně posypává cesty, není odňat této její činnosti ráz plnění veřejnoprávní povinnosti.

Ustanovení § 190 c. ř. s. lze použítí jen, jde-li již od počátku o řízení zahájené před soudem po zákonu pro jeho vedení řádně příslušným.

(Rozh. ze dne 30. června 1932, R I 418/32.)

Proti žalobě, již se domáhal žalobce na obci v Čechách náhrady škody, ježto utrpěl úraz na neposypaném chodníku, vznesla žalovaná obec námitku nepřípustnosti pořadu práva, již soud první stolice zamítl. Rekursní soud vyhověl námitce nepřípustnosti pořadu práva a odmítl žalobu. D ů v o d y: Z obsahu žaloby plyne, že jest žalovaný nárok opírán o to, že žalovaná obec zanedbala svou veřejnoprávní povinnost, pečovati o veřejnou bezpečnost posypáním chodníku, čímž se stalo, že žalobce utrpěl škodu. Jak žalovaná již v první stolici právem namítla, jest pro takovýto nárok na náhradu škody pořad práva podle § 37 obecního řádu pro Čechy vyloučen, dokud správní úřady neuznaly na náhradní povinnost žalované obce. Napadené usnesení odůvodňuje nevyhovění námitce nepřípustnosti pořadu práva tím, že žalobce již u okresního úřadu v Ch. zahájil příslušné řízení. Leč tento názor prvního soudu jest pochybený, třebaš bylo již správní řízení zahájeno, ježto nález správního úřadu jest předpokladem pro žalobu o ná-

hradu škody co do výše. Byla-li žaloba, jako v souzeném případě, podána dříve, bylo ji podle § 42, první odstavec, j. n. a limine odmítnouti. Toho důsledkem jest, že nebylo lze ani řízení přerušiti podle § 190 c. ř. s., ježto tohoto předpisu lze použiti jen, jde-li o soudní řízení řádně podle zákona zahájené, v němž by mohl soud pro svou potřebu řešiti i předurčující otázku, jež má býti vyřešena v zahájeném již řízení správním. V souzeném případě však nešlo o předurčující otázku, již by si soud sám mohl rozřešiti, nýbrž šlo o zákonný předpoklad přípustnosti pořadu práva, o čemž však soud není povolán rozhodovati. Jest tedy nutným předpokladem, by bylo správními úřady rozhodnuto, že žalovaná obec jest povinna náhradou škody, načež teprve by byl přípustným pořad práva, a to jen co do výše náhradního nároku.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vývody dovolacího rekursu nejsou s to, by zvrátily správné odůvodnění napadeného usnesení rekursního soudu. Podle druhého odstavce § 37 zák. ze dne 16. dubna 1864 čís. 7 zem. zák. pro Čechy (obecního zřízení českého) má obec, vykonává-li policii místní, nahraditi škodu, která někomu vzešla z opomenutí povinností, jež ukládá obci výkon místní policie (§ 36); otázku, zda jest povinna obec dáti náhradu, rozhodne politický úřad po slyšení okresního výboru. Nedosáhne-li se dohody o tom, mnoho-li náhrady se má dáti, budiž jí zjednán průchod pořadem práva. Již v plenárním rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ze dne 1. června 1915 Pres. 229-15, judikátu čís. 229, čís. 1652 úř. sb. bylo vyloženo, že nároky na náhradu škody proti obci v Čechách, vyplývající z opomenutí povinností, jež ukládá obci výkon místní policie, ať toto opomenutí záleží v čemkoliv, nemohou dotud býti uplatňovány pořadem práva soukromého, dokud příslušný politický úřad nerozhodl o právním důvodu náhradní povinnosti, při čemž jest zdůrazniti, že se tato právní věta vztahuje jen na nároky na náhradu škody, které spočívají na veřejnoprávním podkladě opomenuté povinnosti obci uložené zákonnou policií místní, takže jí nelze užiti tam, kde se nárok na náhradu škody uplatňuje jen na podkladě soukromoprávním. (Srovnej i rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 262 sb. n. s.). V souzeném případě opírá žalobce svůj nárok proti obci v bodě III. žaloby, dovoláváje se výslovně jeho podkladu veřejnoprávního slovy: »Die Stadtgemeinde K. hat die Verpflichtung, für die öffentliche Sicherheit Sorge zu tragen und ist daher verbunden, den Bürgersteig an dieser Stelle zu bestreuen. Diese Obliegenheit kommt der Stadtgemeinde K. zu, denn an der Unfallstelle ist kein Haus, sondern eine freie Baustelle«. Jest tudíž jeho výrok kryt ustanovením § 37 citovaného zákona a jest uplatňování jeho pořadem práva dotud vůbec vyloučeno, dokud nebylo o povinnosti obce K. k náhradě rozhodnuto v příslušném řízení správním. Jest tudíž rozhodnutí rekursního soudu, jež žalobu pro nepřipustnost pořadu práva odmítá, v zákoně opodstatněno. Na věci nic nemůže měniti, že se žalobce napadaje vznesenou námitku nepřipustnosti pořadu práva snaží dovoditi, že svůj žalobní nárok opírá nejen o povinnost veřejnoprávní, nýbrž také o podklad soukromoprávní spočívající podle jeho názoru

v tom, že žalovaná obec všechny spojky, zvláště na tržišti a na silnicích, při náledí posypává, tudíž nejedná jen na základě zákonné povinnosti, nýbrž i dobrovolně. Nehledíc ani k tomu, že toto dělení právního podkladu při činnosti jednotné (posypávání veřejných cest obcí pískem za náledí) není dobře myslitelné, neubírá okolnost dobrovolného posypávání cest obcí této činnosti ráz plnění povinnosti veřejnoprávní a nemůže vyloučiti, by nebylo přihlíženo k ustanovení § 37 obecního zřízení českého. Tvrdí-li rekurent, že rekursní soud nedbal pravoplatnosti usnesení prvního soudu o přerušení řízení, jež podle jeho názoru nastala proto, že tato část usnesení prvního soudu nebyla rekuresem žalované obce dotčena, přehlíží těsnou souvislost tohoto opatření s výsledkem stížnosti do usnesení o nepřípustnosti pořadu práva a správně dovozuje rekursní soud, že ustanovení § 190 c. ř. s. lze jen tam správně použítí, kde jde již od počátku o řízení zahájené před soudem po zákonu pro jeho vedení řádně příslušným. Jinak se rekurent poukazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení.

Čís. 11809.

Rozhodčí soudy zřízené podle zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 134 ř. zák., k odklizení sporů ze spolkového poměru, nejsou podrobeny ustanovením §§ 577—599 c. ř. s. a soudům nepřisluší nad nimi kontrola.

(Rozh. ze dne 30. června 1932, R I 426/32.)

Hugo L. navrhl dne 19. prosince 1931, aby okresní soud vyslovil, že rozhodčí smlouva, obsažená v § 12 stanov spolku pro S-ovy zahrádky pro P., pozbývá účinnosti ohledně sporných otázek: a) zda výbor spolku byl oprávněn, zamítnouti jeho žádost o přenechání S-ovy zahrádky do jeho vlastnictví proti splnění přejímacích podmínek valnou hromadou spolku stanovených; a b) zda spolkovým výborem prohlášené jeho vyloučení ze spolku jest po právu, čili nic. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu Hugo L-a zrušil usnesení nižších soudů i řízení jim předcházející, zastavil řízení to pro nepřípustnost pořadu práva a odmítl návrh.

D ů v o d y:

Hugo L. domáhá se výroku soudního o bezúčinnosti smlouvy o rozhodčím výslovně podle § 583 c. ř. s., kterýž platí však jen, byla-li smlouva o rozhodčím zřízena úmluvou stran (§ 577 c. ř. s.), nebo, byl-li rozhodčí soud zřízen způsobem zákonem dovoleným posledním pořádkem nebo jinými opatřeními, nezakládajícími se na úmluvě stran, nebo stanovami (§ 599 první odstavec c. ř. s.). Avšak rozhodčí soudy, zřízené podle zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 134 ř. z. k odklizení sporů z poměru spolkového, nejsou podrobeny ustanovením čtvrtého oddílu šesté části civ. řádu soudního (§ 599 druhý odstavec c. ř. s.). Podle příl. C byl však spolek pro Sch-ovy zahrádky pro P. zřízen podle